

HỒI THỨ BỐN MƯƠI LĂM NÊN YÊU HAY HẬN

Trời dần dần tối hẳn...

Tạ Trinh Trinh công lấy Xà Hà Tiên Tử trên vai đặt chân đến cửa Thê Hà Cốc, mồ hôi nhuế nhại cả vầng trán, sau lưng.

Xà Hà Tiên Tử chép miệng rên rỉ :

- Ruột gan sư phụ nghe như bị lửa đốt, nóng nãy không chịu được, đồ đệ hãy đỡ ta xuống nghỉ một chút !

Tạ Trinh Trinh vội đỡ nhẹ sư phụ xuống. Xà Hà Tiên Tử đã mất đi phong thái uy nghiêm lãnh đạm lúc bình thường. Bà bò lê trên mặt đất tuyết, hai tay bụm lấy từng mảnh băng rồi đưa vào miệng nhai ngốn ngấu như một kẻ chết khát từ lâu.

Tạ Trinh Trinh lắc đầu khuyên lơn :

- Sư phụ rán chịu đựng thêm một chút, để đồ đệ đưa đi tìm vị ẩn sĩ cứu chữa cho sớm !

Xà Hà Tiên Tử lắc đầu ảo não :

- Trinh Trinh, con đừng vì thương thầy mà phí thêm sức vô ích. Trời đã sắp tối, Thê Hà Cốc lại mệnh mệnh thế kia, biết đâu mà tìm?

Bà ngừng lại giây lâu, đoạn buông tiếng thở dài, cái thở dài của người bị khuất phục trước định mệnh và chậm rãi thốt tiếp :

- Giờ đây nghĩ lại sư phụ mới thấy mình chẳng phải với các con ! Vốn ra sư phụ đã có ý định gả các con cho tên tiểu tử Hoa Sĩ Kiệt, nhưng giận cái là gã chẳng nhìn nhận tình mẫu tử, mà hố hận thù giữa mẹ con lại càng lúc càng sâu...

Tạ Trinh Trinh nước mắt rơi lã chã :

- Sư phụ đừng nhắc thêm chuyện thương tâm ấy làm gì, đồ đệ lòng riêng cũng rất yêu chàng, nhưng...

Xà Hà Tiên Tử thở dài ngắt lời :

- Nhưng thế nào? Trước giờ sư phụ sắp thở hơi cuối cùng, con mau nói rõ những gì uẩn của lòng con cho sư phụ nghe !

Tạ Trinh Trinh bẽn lén ấp úng :

- Nhưng vì chàng là kẻ thù của sư phụ, đồ nhi không đành lòng phản bội sư ân để yêu chàng.

Xà Hà Tiên Tử ghen ngào vì cảm kích :

- Sư phụ rất cảm kích lòng trung thành của con. Vậy con hãy để mặc sư phụ ở đây, mau đi tìm gã ngay, rất có thể gã còn mắc kẹt giữa Tử Vong Cốc, cứu gã ra và hết lòng thương yêu gã. Thật ra gã có nhiều nét rất đáng được các con yêu thương. Những hành động cấm cản ngày qua của sư phụ giờ đây sư phụ mới nhận thấy là hoàn toàn quấy...

Giọng nói của bà càng lúc càng yếu dần, thân hình càng lúc càng co quắp lại trên mặt tuyết lạnh giá.

Tạ Trinh Trinh thấy thế sợ hãi thất sắc, khóc to :

- Sư phụ...sư phụ...

Cùng khi ấy từ xa xa vọng lại tiếng vó ngựa rập rồn mỗi lúc mỗi rõ thêm.

Tạ Trinh Trinh vội quay lại nhìn, xa xa giữa màu tuyết trắng xoá, có hai thốt ngựa phóng đến như bay, chỉ thoáng mắt đã đến nơi.

Tạ Trinh Trinh nhìn rõ hai người trên lưng ngựa, sắc mặt liền hiện lên vẻ mừng rỡ khác thường.

Hai tay kỵ khách nọ sau khi nhìn rõ kẻ trước mặt là Tạ Trinh Trinh cùng Xà Hà Tiên Tử liền hừ lên một tiếng lạnh nhạt, và nhảy xuống lưng ngựa.

Tạ Trinh Trinh vội kêu lên :

- Tứ sư muội, mau đến đây ! Sư phụ nguy lắm rồi !

Té ra hai người cưỡi ngựa vừa đến nơi kia chính là Trịnh Bội Hà và người kia không ai khác hơn là Thất Độc Thần Kiếm Khách Hoa Sĩ Kiệt mà uy danh đã rúng động giang hồ.

Trịnh Bội Hà cười nhạt đáp :

- Ai là sư muội của mi? Nếu mi niệm tình sư muội, tất không khi nào buộc ta phải uống viên độc dược của mi đưa !

Tạ Trinh Trinh ghen hòng gầm đầu chẳng thốt được một tiếng.

Giây lâu sau nàng mới ngẩng đầu lên tiếp lời :

- Dù cô nương không nhận ta là sư tỷ, nhưng sư phụ kia, chả lẽ cô chẳng nhìn? Mau đỡ sư phụ lên ngựa, đến Thê Hà Cốc tìm vị ẩn sĩ cứu mạng, nếu chậm trễ ắt không xong.

Hoa Sĩ Kiệt bật cười nhạt :

- Đã gieo gió tất có ngày gặp bão, suốt đời tính chuyện ác, tất phải có hậu quả hôm nay. Mụ Xà Hà Tiên Tử có chết cũng là đáng tội !

Tạ Trinh Trinh xốc tới thét to :

- Làm con mà lẳng nhục mẹ, quả là một tên đại bất hiếu trên trời đất ! Câm cái miệng khốn kia lại !

Hoa Sĩ Kiệt nghiêm mặt quát lại :

- Cổ nhân thường vì đại nghĩa diệt thân. Bà là một đại ác nhân trong trời đất, ta đã cắt tóc hoàn thể, tình mẹ con kể như đứt đoạn, máu mủ hết liên quan, giờ đây chỉ trong giới tuyến thù địch mà thôi !

Tạ Trinh Trinh hừ lại một tiếng, rút phăng khí giới trên tay xuống hời gằn :

- Đã kể là kẻ thù nhân, mi định làm gì người?

Hoa Sĩ Kiệt rần rởi đáp ngay :

- Tại hạ thay võ lâm để diệt trừ yêu phụ !

Ngọn Thất Độc Thần Kiếm liền theo đó loé ngời bảy đạo hào quang sáng ánh xĩa thẳng vào các yếu huyệt trên người Xà Hà Tiên Tử.

Tạ Trinh Trinh vội vã phóng tới hét to :

- Dừng tay ! Thừa nguy của người mà hạ thủ, đâu phải là bản sắc của kẻ anh hùng?

Xà Hà Tiên Tử nhắm mắt thở dài :

- Tạ Trinh Trinh con đừng ngăn trở gã, để gã giết ta cho hả lòng thù hận !

Hoa Sĩ Kiệt là tay nghĩa khí trung hậu, nghe đến bốn tiếng “thừa nguy của người” lập tức thu thanh thế kiếm trở về, ngăn ngừa đứng lặng một nơi.

Tạ Trinh Trinh thấy chàng đã trúng kế “khích tướng” của mình, nhếch môi cười đắc ý.

Hoa Sĩ Kiệt đang cơn hăm hăm chưa tìm được nơi phát tiết, thấy vẻ cười khó thương của cô gái áo xanh, lửa giận càng phừng phừng, trợn mắt hét to :

- Cô cười giống chi?

Tạ Trinh Trinh xạm mặt trả treo :

- Ta cười là quyền của ta, mi cấm được chăng?

Hoa Sĩ Kiệt giọng sắc lại ghê rợn :

- Giữa chúng ta đã là thù, chẳng những ta cấm cô cười mà còn cấm cả cái sống của cô trên cõi đời này nữa kìa !

Tạ Trinh Trinh chẳng chút sợ hãi còn tỏ vẻ thách thức :

- Nhưng nhắm mi có đủ bản lĩnh ấy chăng?

- Sự việc sẽ trả lời thay tiếng nói ! Cô không bị trúng độc thọ thương, có kể là thừa nguy của người chăng?

Tạ Trinh Trinh vẫn điềm nhiên cười lạt :

- Mi giết chết ta rồi có một ngày mi sẽ hối hận !

Hoa Sĩ Kiệt bật cười to :

- Giết chết một kẻ thù chẳng đội trời chung mà có chuyện hối hận à? Khỏi nhiều lời, mau ra chiêu là vừa !

Lồng trong câu nói, ngọn Thất Độc Thần Kiếm trên tay chàng đã loé lên một vầng hào quang xanh biếc, tua nhanh vào đối thủ.

Tạ Trinh Trinh giận dữ hét lên một tiếng to, trường kiếm trên tay vung luôn một hơi ba chiêu nhắm vào ba đại huyết Đơn Điền, Trung Đình, Thái Dương của chàng.

Hoa Sĩ Kiệt thế kiếm vừa bung ra, thân hình đã theo kiếm quang nhích dõ, vèo luôn hai kiếm đối kích.

Một trận chiếc ác liệt theo đấy mở màn. Thoáng mắt đôi bên đã công hơn hai mươi chiêu, cuộc diện vẫn ngang ngửa cầm đồng.

Hoa Sĩ Kiệt càng đấu càng âm thầm kinh hãi :

- Võ công của ả áo lục này quá phi phàm. Trời đã sắp tối, chất độc trong bụng Trịnh Bội Hà lại gần lúc phát tác, biết phải làm sao đây?

Tạ Trinh Trinh trong dạ cũng chẳng kém phần bồn chồn lo lắng :

- Võ công của ta so ra vẫn kém hơn chàng, nếu kéo dài cuộc đấu, chẳng những bất lợi cho ta mà sợ e sư phụ khó thể cứu chữa...

Nghĩ đến đây, thế kiếm trên tay nàng càng thúc động ào ào mãnh liệt.

Đã được Xà Hà Tiên Tử rèn luyện võ nghệ từ bé thơ đến tuổi trưởng thành, bao nhiêu sở đắc của bà gần như đã học hết, công lực của Tạ Trinh Trinh hiện thời khó ai sánh kịp.

Thấy đấu đã lâu mà chẳng làm gì được đối phương, Hoa Sĩ Kiệt không đành được giận dữ hét vang :

- Con liễu đầu hầy rần mà phá chiêu này !

Cùng theo lời nói, chàng vọt lui tám bước giờ cao ngọn Thất Độc Thần Kiếm khỏi đỉnh đầu, bảy ánh quang loé rộng như chiếc ô to xoay vần một chỗ mà chẳng chuyển hướng tấn công ở phương nào.

Tạ Trinh Trinh làm sao nhận thức được chiêu thế kỳ bí Thất Tuyệt Kiếm Pháp của Lang Sơn Quân truyền lại, lằm lỉ xông lên định phá.

Xà Hà Tiên Tử nghe tiếng quát của Hoa Sĩ Kiệt vội mở choàng mắt ra, nhận được ngay chiêu thế Hoa Sĩ Kiệt đang thi thố là chiêu Triều Thiên Cử Đỉnh, một trong bảy thức tuyệt xảo của Thất Độc Thần Kiếm. Nếu để Tạ Trinh Trinh bừa bãi xông tới phá chiêu, tất không tránh khỏi trọng thương.

Bà vội kêu lên :

- Trinh Trinh mau tránh ra, con không phá nổi chiêu ấy đâu !

Là một thiếu nữ bản tính vừa cao ngạo lại cứng cỏi, không tin là mình chẳng phá nổi chiêu kiếm xem ra rất đổi tầm thường kia.

Nàng quay về phía sư phụ mỉm cười trấn an :

- Sư phụ yên tâm, đệ tử không tin là mình thảm bại dưới chiêu ấy !

Xà Hà Tiên Tử lắc đầu thảm nảo :

- Bảy mươi năm về trước, Thất Độc Thần Kiếm Lang Sơn Quân cũng với chiêu ấy đã đánh bại vô số cao thủ võ lâm, con chớ nên khinh thường.

Tạ Trinh Trinh nghe xong hết dám khinh thường, cảnh giác càng đề cao, đưa toàn bộ chân nguyên dốc lên đầu kiếm, nhếch môi cười thách thức :

- Đa tạ lòng lo lắng của sư phụ. Chiêu Triều Thiên Cử Đỉnh của Lang Sơn Quân dù lợi hại, nhưng nay kẻ xử dụng đầu phải là Lang Sơn Quân, mà giá như Lang Sơn Quân còn tái sinh, đồ đệ cũng quyết tìm cho được người để thử xem chiêu ấy lợi hại đến bậc nào?

Miệng vừa thốt dứt, thế kiếm tay phải đã vung lên, tay trái đồng thời bồi ra một chưởng, mái tóc trên đầu không ngớt rung rẩy lắc lia.

Hàng ngàn con rắn li ti, từ trên mái tóc óng ả tủa ra như mưa giăng, mổ lia vào người Hoa Sĩ Kiệt.

Chưởng thế, kiếm kinh, hợp với bảy Kim Xà Nô, người thú cùng khí giới tạo nên một thế công hùng hổ như sấm sét nghìn cân...

Trịnh Bội Hà đứng bên ngoài rất e ngại cho tính mạng của người yêu vội kêu lên :

- Kiệt huynh khá đề phòng !

Nhìn thấy bảy Kim Xà Nô hung hăng mổ tới, cảnh tượng thảm thê trên Kim Đỉnh Nga Mi độ nào, bất chợt hiện rõ lên trước mắt.

Máu căm thù bùng bốc dâng cao, chàng nghiêng răng quát lên một tiếng cực to, chẳng tránh lui mà còn sẵn tới, ngọn Triều Thiên Cử Đỉnh đang tích chế từ này giờ theo lửa giận tuôn ra như thác lũ.

Vèo !... Vèo !...

Ánh kiếm vừa phát động, bảy hào quang biên biếc quấy lộn ngập ngời như bảy thốt giao long lồng lộn cuốn thẳng về phích cô gái áo lục...

Ầm !...

Kình lực đôi bên tông thẳng vào nhau, tạo nên một tiếng nổ khủng khiếp !

Áp lực của âm thanh bắn vọt ra bốn phía, cuốn theo từng mảng băng to bay loạn trong không khí, trấn xóa cả một góc trời.

Tạ Trinh Trinh hự lên một tiếng nặng nề, văng ngược ra sau bảy bước, té lên trên mặt tuyết không cựa quậy.

Hoa Sĩ Kiệt mặt hơi tái màu, hai chân lún sâu vào tuyết hơn thước, thân hình trông như thun lại.

Xà Hà Tiên Tử cùng Trịnh Bội Hà bên ngoài cuộc trận đều sửng sốt kinh mang.

Tạ Trinh Trinh sau phút hồi tỉnh, lồm cồm gượng chỗi dậy, hình dạng thậm thảm thê.

Hoa Sĩ Kiệt nhìn thấy nàng, tóc tai đã dợt, khoé miệng rìn rịn máu tươi, lòng không khỏi phần nào bất nhẫn.

Nàng cố gắng nhấc từng bước một, lừ lừ tiến về phía chàng, tia mắt vừa rưng rưng lệ nóng vừa loé bắn ánh căm thù, đôi hàm răng nàng nghiêng chắc bật thành những tiếng rít rợn người :

- Không ngờ mi lòng dạ lại lang độc đến thế. Ta tiếc cho lòng ta bấy lâu nay đặt không phải chỗ, giữa ta và người hiện tại, nhất định phải có kẻ mất người còn.

Trịnh Bội Hà vội lên tiếng bào chữa :

- Người đừng trách chàng mà chỉ nên trách mình, nếu người chẳng ra tay trước, thì Kiệt huynh đâu đến nỗi hạ...

Tạ Trinh Trinh quay phắt lại, mắt long lên dữ dội :

- Câm mồm ! Người đã uống vào viên độc dược Độc Xà Thích Hồn Hoàn của ta, nếu không được ta giải độc, khó sống nổi bảy ngày !

Hoa Sĩ Kiệt nhích lên một bước quát to :

- Tạ Trinh Trinh, thương thế của cô rất trầm trọng, nếu còn gượng sức ra tay, muốn hồi cũng không kịp.

Tạ Trinh Trinh vụt cười lên the the, thanh âm ấy nếu nghe bằng nội tâm thảm thiết bằng mười tiếng khóc :

- Vật không thể đến tay mình, thà hũy nó còn hơn ! Có thể lòng này mới đỡ tủi phần nào !

Tay trái run run nhấc lên, ngọn trỏ vụt chỉ thẳng về phía chàng, lay động chẳng ngừng, kinh lực Yêu Xà Chỉ trên đầu ngón đã lo le sắp tứa ra...

Đột nhiên, từ xa xa vọng lại từng tiếng rú âm u quái đản, lê thê kéo dài trong không khí.

Trịnh Bội Hà như gặp phải điều chi khủng khiếp, hốt hải quay đầu lại nhìn và kêu thét lên :

- Ôi chao ! Cường Thi đến rồi kìa !

Tiếng kêu khác thường của Trịnh Bội Hà khiến Tạ Trinh Trinh giật bắn mình thâu nhanh kinh lực Yêu Xà Chỉ trở về, đón hướng quay đầu.

Giữa ánh hoàng hôn chập choạng, trên con đường phủ tuyết trắng hiện ra một bóng người cao lớn khác thường, đang xua một đoàn thi ma, rập rờn trên nẻo vắng như một đoàn âm binh tiến nhanh về phía cục trường.

Hình dạng chiếc thi nào cũng thật khủng khiếp, tóc tai rối bời, da mặt trắng bệch, có cái lại le lười ra dào xọc, ánh mắt lại phóng ra những tia sáng xanh leo lẻo...

Ước lượng đoàn Cường Thi đông lố nhố kia có trên trăm chiếc, Hoa Sĩ Kiệt lòng thầm kinh hãi, quay sang bảo kẻ Trịnh Bội Hà :

- Đúng là bầy Cường Thi mà chúng ta gặp trong hầm Đoạn Hồn của Tử Vong Cốc!

Té ra Hoa Sĩ Kiệt, Trịnh Bội Hà cùng bảy gã vệ sĩ của Xà Hà Tiên Tử, nơi khu rừng tuyết giữa Tử Vong Cốc, khi đến hàng cây thức chín liền lạc mất lối. Sau một lúc loanh quanh, cả bọn lần lượt bị rơi xuống Đoạn Hồn Khang và mắc kẹt tại đấy !

May là Hoa Sĩ Kiệt trước khi vào Tử Vong Cốc, đã được Trịnh Bội Hà lên cho uống ba hoàn Xà Tiên Linh Đơn, nội thương hoàn toàn lành hẳn. Ngay lúc đó, chàng liền xung phong mở đường xông ra khỏi vòng vây công hãm của bầy Cường Thi dưới Đoạn Hồn Khang, thoát khỏi Tử Vong Cốc và bưng bả đến Thê Hà Cốc để cùng Xà Hà Tiên Tử tranh đoạt chiếc chìa khoá ngọc nọ.

Tạ Trinh Trinh sau phút định thần, nhếch môi cười lạt :

- Đã là nhi nữ của võ lâm, há lại sợ Cường Thi à?

Hoa Sĩ Kiệt nghiêm mặt cảnh cáo :

- Bầy Cường Thi kia dường như đã trải qua một sự huấn luyện đặc biệt. Quyền, chưởng, đao, kiếm đều không e sợ. Tình thế trước mắt, nguy hiểm thập phần...

Tạ Trinh Trinh ngạo nghễ cười dài :

- Ý của người phải chăng muốn chúng ta tạm gác thù hận, để bắt tay hợp tác, đồng tâm chung sức đẩy lui bầy Cường Thi đông đảo sắp đến kia?

Hoa Sĩ Kiệt thẳng thắn gạt đầu :

- Phải ! Hiện giờ chúng ta tuy bốn người, nhưng hai đã trúng phải chất cực độc, khó thể động thủ. Tôi và nàng lại vì qua cuộc động thủ vừa rồi đều bị nội thương khá nặng, muốn đẩy lui được lũ Cường Thi kia không phải là chuyện dễ.

Tạ Trinh Trinh bậm môi để đè nén sự xúc động vào đáy tim, giọng trầm trầm :

- Đối với người, lòng ta thật đủ cả yêu và hận, mà cả hai đều ở trên mức độ cực điểm cả, ta thấy khó mà trả lời nên hay không?

Chưa tròn dứt câu nói, bóng người cao lớn kỳ lạ kia đã xua đoàn Cường Thi ừn ừ nhào bổ đến tấn công bốn người.

Hoa Sĩ Kiệt quát lên một tiếng to, thanh Thất Độc Thần Kiếm trên tay lóe lên thành một mảng lưới xanh óng ánh tỏa kín một khoảng không gian trước mặt.

Đám Cường Thi nọ dường như đói khát đã lâu ngày, trước mùi thịt sống đầy sinh khí kia, tựa như hổ đói ngửi được mùi thịt dê tươi, bất kể sự ngăn trở trước mặt, liều lĩnh bổ chụp tới...

Xà Hà Tiên Tử và Trịnh Bội Hà đang lúc trọng thương vì chất độc phát tác, không còn sức đâu phản kháng, mặc cho hai chiếc Cường Thi đang giương những chiếc móng nhọn quắc ra từ từ cắn sâu vào da thịt mình...

Vietkiem.com